

ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΒΑΤΙΣΤΑ CENSI

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΨΑΡΑ

Είχε περάσει μωή ώρα πάνω-κάτω, απ' την στιγμή που ή κάμ-
λάνα της εκκλησίας του Σάν Λορέντζο, μικρής πολίχνης κοντά στην
ακροθαλασσιά, είχε σημάει τον έσπερινό. Οι κάτοικοι γούριζαν τώρα
γρηγορα-γρηγορα στα σπίτια τους, για να μην τους προλάβη η νύ-
χτα ξέω.

Μονάχα δυό νέοι περπατούσαν αιγά-αιγά στο δρόμο, που οδηγού-
σε ξέω από την πολίχνη, κουβεντιάζοντας μεταξύ τους.

— Πώς σου βαστάει η καρδιά, καμμένε 'Αλφόνσο, έλεγε ο ένας,
ν' αφήσεις τον πατέρα σου, ένα γέρο δγδοντατριών χρόνων, ξερημό
κ' όλομόνοχο, και να φύγης για τ'ά ξένα;

— Δεν μπορώ πεινά να ζήσω εδώ πέρα, του απάντησε ο άλλος. 'Η
μονότονη ζωή του Σάν Λορέντζο μου είναι άνοποφορη.

— Μά δεν συλλογίζεσαι πως ή αναχώρησής σου θα στείλη τον πα-
τέρα σου μια ώρα άρχιτερα στον τάφο; 'Ο διατυχημένος δεν έχει
άλλον από σένα στον κόσμο. 'Ως πέρα τουλάχιστον που ζούσε ή ά-
δελφή σου, τον παρηγορούσε και τον καλοκαθάριζε εκείνη, υποφέρον-
τας γελαστό ής γεροντικής παραξενιές του... Μια ώρα που πέθανε
κ' αυτή, δεν έχει κανέναν άλλον εκτός από σένα να του κλείση τ'ό μάτια...
Για σκεφου πόσο πυκρός θα του φανή ό θάνατος, άμα, πε-
θαίνοντας, δεν έχη έσοδα κοντά του, να σου δώση την εύλογία του
και τ'ό βστατο φίλ του...

— Ξέρεις ότι με συγκινεί πολύ με τ'ά λόγια σου. 'Ας είναι. Θα
τ'ό σκεφθώ πάλι καλύτερα ός την άλλη έβδομάδα. Μά δεν μπορώ να
έποιασθώ τ'ή ζωή αυτή... 'Θέλω μια ζωή γεμάτη κίνησι, γεμάτη συγ-
κινήσεις... 'Ας είναι όμως... 'Ένωταμετάξυ πάμε να κάνουμε έναν
περιπατο με τ'ή βάρκα να ξεπατιστούμε λιγάκι.

Οι δυό νέοι πήραν ένα μονοπάτι
και σε λίγο έφθασαν στην ακροθα-
λασσιά. 'Εκει βρισκόταν μια βάρκα
τραβηγμένη ξέω στην άμμοια και
δεμένη σ' ένα άγκυράκι.

Τ'ήν έλυσαν, τ'ήν έρριξαν στο
νερό, μπήκαν μέσα κ' άρχισαν να
κωπηλατούν κ' οι δυό προς τ' άνοι-
χτά. 'Ετσι προχώρησαν κάμποσο
αμάλτοι, βήσιμενοι κ' οι δυό στις
σκέψεις τους.

Ξαφνικά ένοιωσαν ένα κύμα να
χτυπά δυνατά τ'ή βάρκα στο πλευ-
ρό. Τότε μονάχα συνήλθαν από τ'ή
βύθη τους. Κυττάζαν γύρω τους
και κατάλαβαν ότι ή άμμοια τους
έσπρωγγε προς τ' άνοιχτά γρηγο-
ρώτερα απ' ό,τι ήθελαν αυτοί...
Βρισκότουσαν πεινά σχεδόν στο πέ-
λαγος. Και τ'ά κύματα γινόντουσαν
όλοένα μεγαλύτερα κ' άγριότερα.
Για μια στιγμή κυττάχτηκαν περι-
τροπιοί.

— Πίσω γρηγορα! φώναξε ό 'Αλφόνσος.
Γύριζαν τ'ή βάρκα προς τ'ή διεύθυνσι της στερηιάς κ' άρχισαν να
κωπηλατούν με όλη την δύναμη που τους έδινε ό κίνδυνος.

Μό δυο δυνατά κ' άν κωπηλατούσαν εκείνοι, τόσο δημητικώτερα
γινόντουσαν τ'ά κύματα. 'Ο άγώνας τους μαζί τους ήταν άπεγνωσμέ-
νος και βάσταζε ώρα όλόκληρη.

Τέλος, άποκαμμένοι, καθόρθωσαν να ρίξουν τ'ή βάρκα τους σε
μια έρημη άκτ'ή. 'Εκει άποβίβστηκαν. Μά άμέσως στάθηκαν, διατά-
χοντες άν έπρεπε να προχωρήσουν μέσ' στη στερηιά, σ' ένα μέρος ξε-
ρημο, που δεν τ'ό ήξεραν καλά-καλά. 'Εξάφνα είδαν σε κάποια από-
στασι να λάμπη ένα φώς.

— Κάποια ψαράδικη καλύβα θάνα! είπε ό Φίλιππος.
— Βέβαια! του απάντησε ό φίλος του. Πάμε προς τ' εκεί να
παρκαλώσουμε τους ψαράδες να μ'άς δείξουν τ'ό δρόμο του Σάν Λο-
ρέντζο.

Προχώρησαν πράγματι και έφτασαν στην ψαράδικη καλύβα. Τ'ήν
ώρα που έτοιμαζόντουσαν να χτυπήσουν, είδαν να βγαίνει από μέσα
ένας γέρος ψαράς, φορτωμένος με τ'ά δίχτυα του.

— Για πές μας γέρο, ρώτησε ό 'Αλφόνσος, πουθε πάει ό δρόμος
για τ'ό Σάν Λορέντζο; Είχαμε βγη από νορίς περίπατο με τ'ή βάρκα
μας, μ'άς έπιασε ή φρονοκοθαλασσιά και μ'άς πέταξε εδώ πέρα.

— Πολύ ευχαριστός, παλληκάρια μου, απάντησε πρόθυμα ό αγα-
θός γέρος. Προηγουμένως όμως έλατε μέσα να στεγνωσετε, γιατί
βλέπω πως είσαστε μουσκεμια.

Και, άνοιγοντας τ'ήν πόρτα της καλύβας, φώναξε
προς τ'ά μέσα:

— Άνα, άναψε μια γερή φωτιά στη μεγάλη κά-
μαρη να ζεσταθούν δυό ξένοι...

'Επειτα προπορεύθηκε κατ'όδηγηση τους δυό νέους
σε μια ειρηνική κάμαρη, όπου ή κόρη του άγωνίζο-
ταν γρηγορα-γρηγορα ν' άνάμη φωτιά στο τζάκι.

'Η Άνα ένα ώραίοτατο κορίτσι ός δεκαεφτά έτων, γεμάτο δου-
σιά, αλλά συγχρόνος γεμάτο άφέλεια.

Οι δυό φίλοι κάθισαν κοντά στο τζάκι κ' έπιασαν κουβέντα με
τόν γέρο ψαρά. Τού διηγήθηκαν τ'ήν τρομερή περιπέτειά τους. 'Η
κόρη τους άκούγε μ' ένδιαφέρον και σχεδόν με συγκίνηση, με τ'ά
μιά διαρκώς χαμογεμόνα έπάνω τους. 'Η αλήθεια είναι ότι περισσότερο
κίτταζε τόν Φίλιππο, που τ'ά γλυκιάτα χαλαρηστικά του φανερώ-
ναν ψυχή τριφερή κ' αισθηματική.

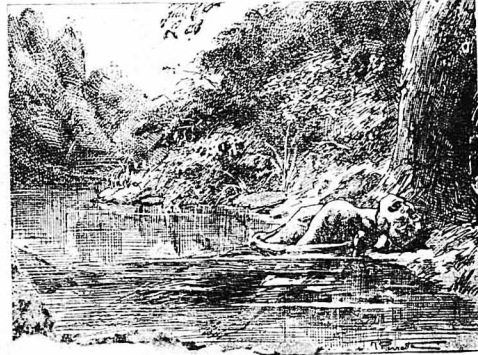
'Οταν πειά στεγνώσαν καλά τ'ά ρούχα τους, οι δυό νέοι σηκώθη-
καν, ευχαρίστησαν τόν ψαρά για τ'ήν φιλοξενία του και καληνύχτη-
σαν τ'ήν κόρη. 'Ο γέρος τους ξεβγάλε ός έναν λοφίσκο, εκεί τους
έδειξε τ'ό μονοπάτι που οδηγούσε στο Σάν Λορέντζο κ' έπειτα γύρισε
κ' αυτός πίσω για να πάη στο ψάρεμα.

Οι δυό φίλοι βάδιζαν ώρα πολλή, γρηγορα-γρηγορα, γιατί βια-
ζόντουσαν να φθάσουν στο σπίτι τους, όπου οι δικόι τους θα είχαν
ανησυχήσει χωρίς άλλα. 'Ενωιωσαν κ' οι δυό τ'ήν ψυχή τους κά-
ποια ταραχή... 'Η κόρη του ψαρά τους είχε γοητεψει και τους δυό.
'Οστόσο βάδιζαν άμάλτοι, μη τολμώντας να φανερώσουν ό ένας
στον άλλον τ'αίσθημά τους. Κά όμως ήσαν παιδικό φίλοι, άνα-
ψρεμεμένοι μαζί από μικροί και ποτέ δεν είχαν χρατήσει μυστικό ό
ένας απ' τόν άλλον.

Μόνο έπειτα από λίγες μέρες, ένα απόγευμα, ό Φίλιππος μίλησε
στον 'Αλφόνσον και τού ομολόγησε πως είχε κιάλας πλέξει ένα τρυ-
φερό έρωτικό ειδύλλιο με τ'ήν ώραία Άνα.

Άποροφωμένος απ' τ'ήν ένδοξια του δεν πρόσθεσε ότι ό 'Αλφόν-
σος τόν άκούγγε κατακίτρινος και
αγίγγοντας τ'ά δόντια του.

Και πραγματικά, ή έσομολόγησις
έκεινη του φίλου του έσβασε για μ'άς
α' τ'ήν ψυχή του όλα τ'α αισθήματα
που έτρεφε γι' αυτόν. Όλο τ'ό παρελ-
θόν, όλους τούς δεσμούς που είχε μα-
ζι του, 'Οστόσο δεν φανερώσε τίπο-
τε. 'Ετσι ό Φίλιππος, ό άποιος με τόν
αγαθό χαρακτήρα του δεν έσοπεύ-
θηκε τίποτε, εξακολούθησε κάθε μέ-
ρα να διηγείται στον άδελφικό του
φίλο τ'ήν εξέλιξη των σχέσεων του με
τ'ήν Άνα και τ'ήν νικητερές συναν-
τήσις του μαζί της. Γιατί κάθε νύ-
χτα ξεκινούσε απ' τ'ό Σάν Λορέντζο,
έφτανε στο σπίτι της Άνας τ'ήν ώρα
που ό γέρος έλειπε στο ψάρεμα, κ'
έμενε μαζί της όλη τ'ή νύχτα. 'Επει-
τα ξαναγύριζε τ'ήν αυγή στο Σάν
Λορέντζο κ' έμετανε στο σπίτι του,
ζαρκά, χωρίς να τόν καταλάβουν οι
γούεις του.

Τ'ά κύματα έβγαλαν στην άκτ'ή τ'ό πτώμα του 'Αλφόνσου

Εμπέριονε μια ώραία μέρα τ'ό 'Ιουνίου. Αίγινη ώρα πούν χαρμόξη,
ένας άνδρας τυλιγμένος μ' έναν φαρόν μανδύα και με τ'ό πρόσωπο
σχεπαμένο με μια μάσκα, περνούσε τ'ό δάρος που βρισκεται άνάμεσα
στο Σάν Λορέντζο και στο σπίτι της Άνας. Άφου προχώρησε
άρεκτά, στάθηκε και κρύφτηκε πίσω από ένα δέντρο. 'Εκει άνοιξε
τόν μανδύα του κ' έβγαλε ένα όπλο που τ'ό είχε κρεμασμένο απ' τόν
δεξί του ώμο. Τ'ό γέμισε και τ' άκούμησε στο δέντρο. 'Επειτα έ-
βγαλε τ'ή μάσκα του. 'Ηταν ό 'Αλφόνσος. Στάθηκε έτσι άρεκτ'ή
ώρα, τεντώνοντας τ' αυτιά του στον παρακαμά κροτό. 'Επί τέλους
σε κάποια στιγμή άκούστηκαν βήματα και μια άνθρωπάνη σιουέττα
ξεχώρισε μακριά. 'Ηταν ό Φίλιππος που γούριζε απ' τ'ό σπίτι της
Άνας. 'Ο 'Αλφόνσος, βλέποντάς τον, τινάχτηκε έπάνω. Άρραξε
τ'ό όπλο του, κρύφτηκε καλά πίσω απ' τ'ό δέντρο, σήκωσε τόν λυκο
του και στερεώσε τ'ήν κνήμη άνάμεσα σε δυό κλαριά.

'Ο Φίλιππος προχωρούσε με βήμα γοργό και πρόσωπο χαρμόξο,
άνιποπος. 'Οταν έφτασε κοντά στο μέρος όπου κωροφωλακούσε
ό 'Αλφόνσος, ό τελευταίος σκούπεσε δυο κούρσε καλύτερα. Τ'ήν
τελευταία στιγμή όμως τ'ό χέρι του άρχισε να τρέμη. 'Οστόσο πίεςε
άποκασιτικά τ'ήν σκανδάλη. 'Ενας πυροβολισμός άντήχησε κ' ό
Φίλιππος έπεσε κάτω βγάζοντας μια κρανηή πόνο.

'Από φόβο μήπως δεν τόν είχε σκοτώσει, ό 'Αλφόνσος ώρησε ά-
μέσως προς τ'ό μέρος όπου είχε πέσει ό Φίλιππος. 'Εκει τράβηξε τ'ό
μαχαίρι του και τ'ό έχωσε βαθιά στο στήθος του φίλου του, στο μέ-
ρος της καρδιάς. 'Ο διατυχημένος έγινε τότε και, όρχνοντας μ'
άνεγκραστη ματιά στον άδελφικό του φίλο, σωριάστηκε στο χώμα,
ένω τ'ά χείλη του κινούσαν τ'ό όνομα της Άνας.

Τρέμοντας όλόκληρος ό 'Αλφόνσος, μη ξερόντας
καλά-καλά τ'ή κάνει, φορτώθηκε τ'ό θμα του, προχώ-
ρησε ός τ'ή ακρογιαλιά και εκεί πέταξε τ'ό πτώμα
στη θάλασσα. 'Η άμμοια τ'ό παρόμοιο στο πέλαγος.
'Επειτα όμως από μερικες ώρες ή παύερρα τ'ό ξα-
νάφεσε και τ'όρριξε στην άκτ'ή, εκεί που τελείωνε τ'ό

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

Η ΕΞΥΠΝΑΔΑ ΤΩΝ ΠΙΘΗΚΩΝ

Είπε καταπληκτική ή τέχνη με την όποια οι πιθήκοι κατορθώνουν να μιμνηται τους ανθρώπους. Θά σάς αναφέρουμε σήμερα μερικά σχετικά παραδείγματα για να δείτε μέχρι ποίου σημείου μπορεί να φτάσει η μίμηση αυτή.

Περιφίλιμος, κατά τούς αρχαίους του αιώνας μας, ήταν ο πιθήκος Κόνσολας, τον όποιον ο κύριος του είχε ασφαλίζει στα 1906 σε μία 'Αμερικανική εταιρεία άντι 500.000 δραχμών. Ο πιθήκος αυτός άλλαζε ρούχα κάθε βράδυ, έτρωγε τακτικά στον έξωστη του ξενοδοχείου τον σ' ένα τραπέζι στολισμένο με λουλούδια, δημόνηε μόνος του το αυτοκίνητό του και διέσχισε με το ποδήλατό του όλους τους δρόμους των Παρισίων έχοντας συγχρόνως ένα ταχυάρο αναμμένο στο στόμα. Όταν ταξείδευε για το Λονδίνο, στεκόταν όρθος στην πρώτη του βατορία και χαμετούσε με το καπέλλο του τους επιβάτας, παριστάνοντας τον τόν κατετάνο. Στην 'Αγγλική πρωτεύουσα πάλι φορούσε παναμά και μονόλι, έκανε σαμπάνια και φιλούσε τα χέρια των κυριών στα άριστοαματικά κέντρα, όπου έσυζαγάζε. Επίσης ήταν τακτικός θεατής των θεάτρων. Ο Κόνσολας πέθανε από όλιγων έτων από δυνατό χρολόδημα.

Άλλος διάσημος πιθήκος ήταν και ο Τόμ, ο όποιος έξοδσε σ' ένα ιταπορόμοιο του Παρισίου μαζί με τη σύζυγό του Σάλι και το γιού τους Ζώκο, ο όποιος έδωροίτο έξενυφομένους πιθήκος. Πατέρας, μητέρα και γιός φορούσαν λευκά άσπροροχημα και λαμωδότη της μόδας. Η σύζυγος μάλιστα του Τόμ φορούσε καί... καπέλλο με φτερά και φρέγια της τελευταίας μόδας! Οι τρεις αυτοί πιθήκοι είχαν συνήθειαι να ζούν άταράχλα στα τους ανθρώπους. Το βράδυ δεν έπλάγιαζαν πριν φορέσουν τα νυχτικά τους...

Ο πιθήκος όμως του όποιου ή φρήμη διεδόθη χιτάτατα σ' όλο τον κόσμο, ήταν ο Λίγκ, ο όποιος κάποτε έπαιξε έπιτυχετάτα μαζί με την κυρία του μία κομωδία σ' ένα Γαλλικό θέατρο. Μετά το τέλος της παραστάσεως δημόνηε μόνος του την όχηστρα του θεάτρου, κινώντας σαν τέλειος μαέστρος την μπαγκέτα. Έπειτα άρχισε να περιέρχεται την αίθουσα, όποζιλιόμενος με είνγενεια πρό των θεατών και μοιράζοντας δελτάρια με την εικόνα του. Ο πιθήκος αυτός είχε συνήθειαι να ζή μαζί με την οικογένεια του κυρίου του, με τα παιδιά του όποιου έτρωγες και κοιμόταν μαζί. Έπειτα από κάμποσο καιρό συνήθειαι να βαδίζει μονάχα με τα πινακά ποδια και του άρεσαι να κάθεται σαν άνθρωπος άπάνω σε μία πολυθρόνα. Όταν τελείωνε το φαγητό του σφουγγίζεταν καλά-καλά και δίπλωνε την πετσότα του. Έπειτα έπαιρνε τον καθοφέρτη στα χέρια του και κιντάζοταν σ' αυτόν επί πολλή ώρα προσεχτικά.

Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ

Η ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ... ΤΟΥ «ΑΒΕΡΩΦ»

Κατά των Έλληνοβουλγαρικό πολέμου τα στρατεύματά μας ανέλαβαν, μεταξύ των άλλων, και ένα Βουλγαρο άξιωματικό. έπίπου στον όποιον βρήκαν μία έπιστολή, την όποια άπεθήκε στον πατέρα του. Στην έπιστολή του ο Βουλγαρος άξιωματικός έγραφε ότι τις λίγες ήμέρες θάμπανε ο Βουλγαρικός στρατός στη Θεσσαλονίκη!... Στο τέλος δε της έπιστολής άνέρωρε μερικους Βουλγαρικούς θριαμβούς, μεταξύ των όποιων και τον έξη: «Ταξιαρχία Βουλγαρικού Ιππικού, εισομήσασα γενναίως εις την θάλασαν, περιεκίνησε και συνέλαβε το θωρηκτόν «Αβέρωφ»!...

δάσος, μπροστά στο σπίτι της 'Αννας!... Η δυστυχήμένη! Μόλις το είδε, λίγο έλλειψε να τρελλαθθ από την άπελυσία της! Έπεισε άπάνω του και έβρινε εκεί ώρες άτελειωτες κλαίγοντας άπαρηγόρητα. Έκει την βρήκε κι ο πατέρας της όταν γύρισε από το ψάρεμα. 'Αμέσως τα κατάλαβε όλα. Την παρηγόρησε όσο μπορούσε, και την αυγή έσκαψε μαζί της, κοντά στο σπίτι, ένα τάφο. Φώναζε και τον άδελφ του γειτονικού χωριού, Γύρω άπ' τον τάφο του Φιλίππου ή 'Αννα φύτεψε ένα σωρό λουλούδια κ' από τότε περνούσε τις μέρες της εκεί ποτίζοντας τα λουλούδια και μιλώντας στον άγαπημένο της νεκρό.

Έπειτα από μερικες βδομάδες τα κίματα ένα βράδυ έβγαλαν στην άκη το πτώμα του 'Αλφόνσου, ο όποιος, νοιώθοντας πως δεν μπορούσε πια να κατακτηση την καρδιά της γενναίας που άγατούσε, είχε πέσει στη θάλασσα και πνίγηκε...

Η 'Αννα, όταν είδε το πτώμα του, το κιντάξε μία στιγμή με μίσο άπειρογαπτο, το έφτυσε με συκαμάρα και το ξανάβροξε στη θάλασσα για ά το πήρε πίσω...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΑΡΓΟΜΙΣΘΙΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τί γίνεται στην Αύλη της 'Αγγλίας, 'Αργομισθίες που διακροούνται ως τα σημερα από εκατονταετηρίδων. Ο αρχιζαχροπλάστης που έργάζεται μία φορά το χρόνο. Ο δοκιμαστής της μπύρας. Ο νοπτικιστάτης. Ο ξεβουλωτής των μπουκαλιών. 'Όπου φταιει ο γαϊδάρος και δέρνουν το σκαμπάρι. Η προσπάθειες του Μακδέναλ, προς κατάργησιν των άργομισθιών αυτών, κλπ. λλπ.

Στην Αύλη του Βασιλέως της 'Αγγλίας ύπαρχουν άκόμη και σημερα μερικά άξιόματα — με μισθούς μάλιστα σεβαστούς — τα όποια εινε καθαρές άργομισθίες. Η θέσειαι αυτές είχαν ιδρυθθ άλλοτε, σε περασμένους αιώνες, λόγω όρισμένων περιστάσεων, και διατηροούνται και σημερα, χωρίς να έχουν λόγον ύπαρξσε, μόνον και μόνον χάρις στην έμηση των 'Αγγλων στα παροπαράδοτα. Έκ των άξιωματών αυτών, λόγω χάρις, εινε και το του αρχιζαχροπλάστου της αυτοκρατορικής ποτιγλας, του όποιου ή δουλειά εινε να φτιάχνει κάθε πρωτοχρονιά την ειδική ποτιγλα, που κατασκευάζετα για το βασιλέα με πρόφίτου, τα όποια στέλνοντο εις ή κτήσιαι και άποικιαι της Βρεταννικής Αυτοκρατορίας.

Η σημερινή έργατική κινήσειαι της 'Αγγλίας ζητεί να καταργησει τις άργομισθιαι αυτές και έπιναλείται προς τούτο ένα διάταμη του μακαριτου βασιλέως Έδουάρδου του, ο όποιος είχε καταργησει δύο τέτοιες θέσεις. Η μία ήταν του ερασιλικού δοκιμαστή της μπύρας!

Ο άνθρωπος αυτός έδοκιμάζε, κατά τα γενναία, κάθε μπουκαλί μπύρας που άνογοταν για να πη ή βασιλέως. Και για τη δουλειά αυτή έπαρνε δεκα λίρες στερόλινες τον μήνα!...

Άλλη άργομισθία ήταν ή του ερασιλικού κινήθου ποτικιστά, έρευνθείσα και καθορωθείσα επί Καρόλου 2ου. Ο βασιλικός κινήθου των ποτικιών έπαρνε δεκαπέντε λίρες στερόλινες τον μήνα, εκτός δε αυτών κ' ένα άρετα στρογγυλό ποσό, για να διατηρη μέσ' στο πώλιαι ποτικιστάγιδες και γάτους για την έξολοθροειαι των ποτικιών. Οι γάτοι αυτοί έτρέφοτο από τα περισεμματα των μαγειρείων και ο ποτικισκινήθου έτόπεινε όλο το ποσό της διατροφής των.

Μαζύ με τις δύο αυτές θέσεις, ο Έδουάρδος ο 7ος καθήγγασε και μία άλλη που ήταν άκόμη πιο παράξενη και μοναδική ως άργομισθία. Την θέσει του ερασιλικού έποικιστάτου των μπουκαλιών που βρισκονταν στη θάλασσα!...

Την εποχή δηλαδή της βασιλείας 'Ελισάβετ, όταν οι 'Ολλανδοι κατέλαβαν τη Νέα Ζηλανδία, ο 'Αγγλος διοικητής, λίγο πριν συλληφθ αιχμάλωτος, έκλεισε σ' ένα μπουκαλί μία αναφορά προς την βασιλίσσα, στην όποια άνέρωρε τά της επιθέσειαι των 'Ολλανδών και περι της καταλήψεως της γήσου. Έδοκίωσε κατόπιν το μπουκαλί και το έρριξε στη θάλασσα. Έπειτα από λίγες ώρες το μπουκαλί έφτασε σε μία 'Αγγλική άκτι. Οι φαραδες που το βρήκαν το πήγαν στον πρώτο λόρδο του Ναυαρχείου, ο όποιος έστειλε άμέσως στόλο και ξανακατέλαβε τη νήσο.

Από τότε όμως, για να μην άνοιγή ο καθένας τα μπουκαλιά που βρισκονταν στη θάλασσα και μαθαίνει έτσι τα μυστικά του κράτους, ή 'Ελισάβετ ίδρωσε το άξιωμα του ξεβουλωθού των μπουκαλιών και ώρισε διά διατάγματος να του παραδίδεται κάθε μπουκαλί που θα βρισκόταν στη θάλασσα...

Η βασιλίσσα Βικτωρία καθήγγασε μία άλλη πάλιν άργομισθία, άκόμη πιο παράξενη. Την θέσει του άντιπροσώπου των βασιλοπαίδων, του όποιου ή ύπηρεσία συνίσταται εις το... να δέχεται τις τιμοριες που δεν μπορούσαν να έπιβληθουν στους πρίγκιπας άπ' τους παιδαγωγούς των δούκων δεν ήξεραν τα μαθήματά τους.

Ο άργομισθος αυτός της 'Αγγλικής Αύλης ήταν ο μάλλον δικωλογημινα μισθοδοτούμενος. Πατά, άπολύτατα, όταν οι πρίγκιπες δεν ήξεραν το μάθημά τους ή άτακούσαν, κ' αυτό συνέβαινε συχνά, ο δυστυχής αυτός έτρωγε τις ξυλιές που προοριζοντο γι' αυτούς!...

Έφταιγε δηλαδή ο γαϊδάρος κ' έδερναν το σαμπάρι!... Οι παιδαγωγοί των πριγκίπων τον έβδιζαν, του τραβούσαν τ' αυτιά, τον έδωσαν γονατιστόν επί ώρας!...

Έχει δικιο λοιπόν ο 'Αγγλος πρωθυπουργός να θέλη να καταργησει δεσες άργομισθιαι διατηροούνται άκόμη και σημερα στην Αύλη του Γεωργίου της 'Αγγλίας.

